

Станка въ рѣката той зърналъ. А той зарадъ нея хвърчи въ тоя късенъ нощенъ часъ. Че той е сиракъ, тя сираче и двамата нѣматъ други свои. Че ѝ носи армагани, чудни дари отъ Влашко, дето Бойко петъ години печалба печалилъ.

Скочилъ Бойко отъ коня. Конь се дърпа, цвили и прѣхти. Бойко на скалата стѣпилъ, навелъ се. . . А Станка отдолу съ рѣце маха и вика:

— Помощъ! Помощъ!

Причернѣло въ очитѣ на Бойко, скочилъ и полетѣлъ той надъ пропастьта, загубилъ се въ водата. Смѣхъ зловещъ се разнесълъ надъ рѣката и разтрепералъ планината. . .

А отпосле често въ нощния мракъ конь се скита самъ и цвили, тича. търси стопанина си край рѣката.

II

Други пжтъ посрѣдъ нощъ се чуватъ често тукъ пѣсни, смѣхъ и глъчъ. Гайда свири, сякашъ сватба минава. после се понася викъ и плачъ. . .

И старитѣ пакъ разказватъ:

Нѣвга тукъ минала сватба съ хубава булка, хубостъ за чудо и приказъ, съ китни сватове, богати кумове и млади девери. Изъ полето всички били весели, но закѣснѣли и тукъ стигнали посрѣдъ нощъ.

Дрѣмка тежка ги налегнала, задрѣмали, глави заклумали. Млади момко, да разсъни кумове и сватбари запѣлъ пѣсень. Подхванали я девери, писнала и гайдата, провикналъ се младоженецътъ, гръмнала планината.

А насреща имъ иде друга сватба съ пѣсни, смѣхъ

